

[Ebba Strange.]

hvert fald – i socialudvalget at få en helt præcis redegørelse fra de forskellige kommuner for, hvordan loven har virket.

Det er rigtigt, at det, vi specielt har hæftet os ved, har været Københavns kommune, og det er ikke uden grund, at det er Københavns kommune, vi specielt har hæftet os ved, for som det er blevet sagt af fru Tove Jørgensen, ser det næsten ud, som om loven er skræddersyet til København. Det er jo København, der har den helt eklatante mangel på plejehjemspladser, sådan at vi kommer ud for, at ældre mennesker kan ligge på en hospitalsafdeling og være visiteret til plejehjem i op til et år, måske i visse tilfælde over et år, og det er klart, at det er urimeligt. At der så faktisk i visse tilfælde sker det, som overlæge Jesper Lund på Øresundshospitalet har kunnet konstatere, at man i den periode har kunnet genoptræne nogle af de gamle, så de har kunnet sendes hjem, er selvfølgelig glædeligt, men det tyder på, at man indstiller de gamle for tidligt, og at man så til gengæld lader dem ligge og vente alt for længe i København. Det skal jeg imidlertid ikke gå i detaljer med her, det er selvfølgelig først og fremmest Københavns problem, men det rammer jo os herinde, når flertallet vedtager en lov, der får de konsekvenser.

Så siger hr. Albertsen også, at man ikke kan have boliger stående i ubegrænset tid. Det mener jeg ikke er problemet ved denne lov. Denne lov skal være sådan, at de gamle kan føle sig trygge og sikre og ikke blive bange og usikre og miste deres identitet og derved blive endnu mere syge, end de er i forvejen.

Hr. Jørgen Junior siger, at det følelsesmæssige har spillet en stor rolle i denne debat, og jeg har såmænd også ligesom hr. Steen Folke siddet og været ved at få tårer i øjnene. Selvfølgelig foreligger der da noget helt konkret, men der er også en masse følelser knyttet til det, at man som pensionist får at vide, at nu må man opgive sin bolig. Hvad i alverden har man at knytte sin identitet til, når familien enten er flyttet hjemmefra eller er død og man kun har sine ting, sit hjem, at knytte sin identitet til? Det er givet, at det foruden at være noget praktisk også er noget følelsesmæssigt, og jeg synes, det er o. k., at der også spiller følelser ind i en debat om politik.

Så var fru Inge Krogh inde på, at loven er blevet praktiseret forskelligt i de forskellige

egne af landet, og det er det, som jeg spændt venter på at få noget at vide om i socialudvalget. Jeg har selvfølgelig også selv prøvet at undersøge det lidt, dog uden at have noget klart billede af, hvordan loven har været praktiseret over hele landet, men det vil vi nok få at vide.

Jeg skal slutte med at udtale håbet om, at vi får en positiv drøftelse i socialudvalget, at drøftelsen bliver så positiv, at vi kan få opfyldt lovforslaget med de intentioner, der ligger i det, og – hvis ikke vi kommer så langt – at vi i hvert fald får en løsning, der kan give vores gamle hospitalsindlagte patienter nogen trykthed og nogen tillid tilbage, så de ikke bliver endnu sygere, end de er i forvejen.

Albertsen (S):

Jeg føler mig fristet over evne til at gøre et par bemærkninger til noget af det, der er sagt her under debatten. Det er bemærkninger, der har relation til de to yderpartier, det kommunistiske parti og fremskridtspartiet.

Det forekommer mig at være noget letsindigt at sammenligne dansk socialforsorg med den dårligste behandling, der finder sted inden for u-landene. Jeg ved ikke, om det er, fordi man med et fikst, elegant hop sprang over en anden kategori af stater, som det kommunistiske parti jo har en særlig relation til. Jeg har haft lejlighed til at studere disse ting i alle de østlande, som fru Tove Jørgensen føler sig særlig knyttet til, og jeg må sige, at dér kan man nok tale om u-landsniveau; de fleste i de lande ville anse den behandling, som vi giver danske pensionister, for at være særdeles attråværdig. Jeg har oplevet adskillige gange, at eksperter, der skulle vise rundt, sagde: Hvad i alverden kommer De og ser på ting hos os for? Vi kender forholdene i Deres land, og De har ikke noget at lære hos os, snarere omvendt. Det forekommer mig, at den tone, som man anvendte i så henseende, var helt urimelig og fuldstændig ude af kontakt med de virkelige realiteter.

Må jeg sige, at på intet tidspunkt har argumentet om boligerne været afgørende, men det er klart, at man ikke kan se bort fra de bolig-mæssige virkninger, og det har jo også været inde i drøftelserne på et tidligere stadium.

Fra nogle partiers side – og det er også en bemærkning, der har relation til venstres ordfører – falder man specielt over København. Det er ikke min opgave at forsvare Køben-